

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΓΥΝΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ζ' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγέλια ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΑΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὀδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτή μόνον ντὸς ΟΚΤΩ
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ κ. de Girardin περὶ γυναικός. Χαρακτηρισμὸς τῆς γυναικός
(ὑπὸ κ. de Girardin).—Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταὶ (ὑπὸ κ. Εὐφρα-
σίας Κετσεῖα).—Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ (ὑπὸ Παρνασσίας).—Ἐν
Ἀθῶνι (ὑπὸ κ. Βασιλικῆς Κυριακίδου).—Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικιά-
γον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξιδιωτίδος ΜΕ.—Ἡ κατάργησις
τῶν πτερῶν.—Γυναικεῖα κίνησις ἐν Ἰαπωνίᾳ.—Βιβλία.—Θέατρον.—
Συνταγή. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΩΣ Η Κ. DE GIRARDIN ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Χωρὶς ποσῶς νὰ συμμερίζωμεθα τὴν περὶ τῆς γυναικός γνώ-
μην τῆς κ. Girardin καὶ τὰς ἀποδιδόμενας παρ' αὐτῆς ὡς φυ-
σικὰς πρὸς τὸ φύλον ἡμᾶς ἰδιότητας, παραθέτομεν ἐνταῦθα με-
λέτην αὐτῆς, δι' ἧς ἡ ἔξοχος συγγραφεὺς ἐξαίρει τὰ γυναικεῖα
ἐλαττώματα καὶ ἀποδίδει τὴν ἀπ' αὐτῶν ἀπαλλαγὴν τῆς γυ-
ναικός εἰς κοινωνικὴν ἀνάγκην, προκύψασαν ἐκ τῆς καταπτώ-
σεως τοῦ ἀνδρικοῦ σθένους.

Ἡ κ. Girardin ἔγραψεν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ γυνὴ ἀπετέ-
λει ἔτι τὸ θωπευμένον καὶ χαλασμένον παιδίον τοῦ κόσμου·
εἶχε δ' ὑπ' ὄψει τῆς γράφουσα, τὸν κύκλον τῶν αἰθουσῶν, ἐν ᾧ
ἡ γυνὴ ἀληθῶς ἐβασίλευε τότε. Ἐὰν ἡ εὐρυὴ γαλάτις ἐμε-
λέτα ὀλίγον τὸν βίον τῆς γυναικός τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν
στρωμάτων, θὰ ἐπέιθετο ὅτι καὶ καθ' ἣν ἐποχὴν ἔτι ἡ ἀριστο-
κρατίς ἐβασίλευεν, ἡ σύζυγος καὶ ἡ κόρη τοῦ ἐργάτου ἠγωνί-
ζοντο ἐκ μέρους τῶν τὸν τρομερὸν τῆς ζωῆς ἀγῶνα. Πάντοτε
καὶ καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας ἡ γυνὴ ἢ εὐφραδέστατος εἰς τὴν ἀνάγκην
νὰ ἐργασθῆ, εἰργάσθη, νομίζομεν δέ, μεθ' ὅλων τὸν σεβα-
σμὸν, ὃν τρέφομεν πρὸς τὴν συγγραφεῖα τοῦ κάτωθι ἄρθρου,
ὅτι ἡ ἐργασθεῖσα γυνὴ ὑπῆρξε πάντοτε τελειότερα καὶ ἐυεργε-
τικωτέρα τῆς ὀκνηρῆς καὶ χαίδευμένης καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν
καὶ τὴν κοινωνίαν.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἡ γυνή, ἡ ἀληθὴς γυνή δὲν ὑπάρχει πλέον. Ὑπάρχουν
μητέρες ὡς ἄλλοτε. Ὑπάρχουν ἀδελφαί. Ὑπάρχουν φίλαι ἀ-
φρωτωμέναι. Ὑπάρχουν ἐρωμέναι. Ὑπάρχουν καλαὶ οἰκοκυ-
ραί, καλαὶ σύντροφοι, καλαὶ οἰκονόμοι. Ὑπάρχουν τέλος καὶ
μέγαιραι. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν πλέον γυναῖκες εἰς τὸν πολιτι-
σμένον κόσμον.

Διότι ὄντως ποία εἶναι ἡ ἀληθὴς γυνή; Εἶναι ὑπαρξίς ἀ-
σθενής, ἀμαθής, δειλὴ καὶ ὀκνηρά, ἥτις δὲν δύναται νὰ συν-
τηρήσῃ ἑαυτήν, ἥτις μὲ μίαν λέξιν ὠχρηᾷ, μὲ ἐν βλέμμα ἐμ-
θηρᾷ, ἥτις φοβεῖται τὰ πάντα, ἀγνοεῖ τὰ πάντα καὶ ἦν οὐδέ-
ποτε ἡ πεῖρα, ἀλλὰ μόνον ὑπέρτατον ἔνστικτον ἐμπνέει καὶ
φωτίζει. Εἶναι ὑπαρξίς μυστηριώδης, ἥτις συγκεντρῶι ἐν ἑαυτῇ
τὰς πλέον παραδόξους ἀντιθέσεις, ἥτις καταλαμβάνεται ὑπὸ
παθῶν ὀρμητικῶν μὲ τὰς μᾶλλον περιορισμέναις ἰδέαις, ἀκόρε-
στος εἰς ματαιότητας καὶ ἀνεξάντλητος εἰς γεναιότητα, διότι
ἡ ἀληθὴς γυνὴ εἶναι συγχρόνως καλὴ ὡς ἀγία καὶ κακὴ ὡς θεά.
Ἰδιότροπος, ἀσυνεπής, κλαίουσα ἐκ χαρᾶς καὶ γελῶσα ἐξ ὀρ-
γῆς, ψευδομένη κακῶς, ἀλλ' ἀπατώσα ἐξ ὀχῶς, ἦν ἡ δυστυχία
καθιστᾷ συνετὴν καὶ ἡ ἀντίστασις ἐρεθίζει μέχρι παραφροσύνης.
Ἡ ἀπλοικὴ ἀφέλειά τῆς ἐξισοῦται πρὸς τὴν ἐπιβουλὴν τῆς καὶ
καὶ ἡ δειλία τῆς πρὸς τὴν θρασύτητα. Τέλος ὃν δυσεξήγητον,
πεπρωικισμένον μὲ μεγάλας ἀρετάς, ὅταν τυχαίως καὶ ἐκ σπου-
δαίων περιστατικῶν λάβῃ ἀνάγκην τούτων, ἀλλὰ γινώσκον νὰ
ἐπιδεικνύῃ εἰς τὸν καθημερινὸν βίον τὰ γοητευτικὰ τῆς ἐλατ-
τώματα, τοὺς θησαυροὺς τῶν φόβων καὶ ἐλπίδων τῆς, δι' ὧν
προσκολλᾶται, ἀνησυχεῖ, θέλγει τοὺς περὶ αὐτήν, οἵτινες δυσ-
κόλως φεύγουσι τὸν ζυγὸν τῆς.

Ἀλλὰ τώρα ποῦ θὰ εὕρηται γυναῖκα ὁμοιοζούσας πρὸς τὸ
πρότυπον αὐτό; Φεῦ! δὲν ἐπιτρέπεται πλέον εἰς τὰς δυστυχῆς
γυναῖκας, νὰ ἔχωσι τὰ γοητευτικὰ ταῦτα ἐλαττώματα. Ἡ-
ναγκάσθησαν νὰ παραιτηθῶσιν αὐτῶν, ἀπ' ἧς ἡμέρας οἱ ἄνδρες

τὰ οικειοποιήθησαν. Ἀφελὴς ἀμόθεια, ἀγαπῆ ἀπερικεψία, λατρευτὴ ὀκνηρία, ποιητικὴ φιλαρέσκεια ἀποτελεῖτε ἄλλοτε τὴν χάριν τῶν γυναικῶν, ἐνῶ σήμερον ἀποτελεῖτε τὴν δύναμιν τῶν ἀνδρῶν. Θάρρος, λογικὴ, ὑπομονή, εὐφυὴς δρᾶσις, ἀποτελεῖτε ἄλλοτε τὰς ἀνδρικές ἀρετάς, ἐνῶ σήμερον τάσσεσθε μεταξὺ τῶν γυναικείων ἐλαττωμάτων.

Δεκαετὴς εἰρήνην ἀπέφερε τοὺς καρπούς της. Ἡ ἀνδρία δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμού. Οἱ νέοι τῆς ἡμέρας δὲν εἰξεύρουν πλέον οὔτε νὰ ὑποφέρουν, οὔτε νὰ ἐργάζονται. Δὲν ἀντέχουν πλέον οὔτε εἰς τοὺς πόνους, οὔτε εἰς τὴν πείναν, οὔτε εἰς τὴν ἀνίαν, οὔτε εἰς τὴν ἐντιμον μετριότητα, οὔτε εἰς τὸ ψῦχος, οὔτε εἰς τὴν ζέστην, οὔτε εἰς τοὺς κόπους, οὔτε εἰς τὰς στερήσεις. Δὲν ἀντέχουν ὠριμῶς εἰμὴ εἰς τινὰς ὕβρεις καὶ ἐξευτελισμούς.

Ἴδου διατὶ αἱ γυναῖκες ἠναγκάσθησαν νὰ μεταμορφωθοῦν Ἀπέκτησαν ὑπερφυσικὰς ἀρετάς, ἀσυμφόρους βεβαίως εἰς τὴν φύσιν καὶ τὰς παλαιὰς ἐξέεις των. Κατέστησαν ἀνδρεῖαι καὶ ἥρωικαί, αὐταὶ τῶν ὁποίων ἡ δειλία ἀπέπνεε τὸσσην χάριν. Κατέστησαν τόσον λογικαί, αὐταὶ αἱ τόσον ἐπαγωγῶς ἐλαφρότητος ἄλλοτε. Ἀπαρνοῦνται τὸ κάλλος χάριν οἰκονομίας, τὴν ματαιότητα ἐξ ἀφοσιώσεως. Ἠνιόχθησαν διὰ τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν δύναμιν των ἐνοστικτοῦ, ὅτι ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ οἰκογενείᾳ, πρέπει ἀφεύκτως ὁ ἕτερος τῶν συζύγων νὰ ἐργάζεται, ἵνα τὸ τέκνον τραφῇ καὶ ζήσῃ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀνὴρ ἀγαπᾷ νὰ σταυρόνῃ τὰς χεῖρας, ἡ γυνή, — παύσατα νὰ εἶναι ἡ γυνὴ τοῦ παρελθόντος, — τὸν ἀναπληροῖ. Μελετήσατε τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ. Ἴδετε τὴν γυναῖκα τοῦ ἐργάτου ἐκείνου. Ἐργάζεται, ἀνατρέπει τὰ τέκνα της, ἐργάζεται εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ εἰς τὸν οἶκόν της ἐνταυτῷ, χωρὶς νὰ ἔχη οὔτε στιγμήν ἀναψυχῆν. Καὶ ὁ σύζυγός της εὐρίσκειται εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον.

Ἴδετε τὴν κόρην τοῦ λαοῦ. Εἶναι ῥάπτρια ἢ ἐργάτις. Ἴδετε τὸ ὄχρον πρόσωπόν της καὶ τοὺς ἐρυθροὺς ὀφθαλμούς της. Μόλις δεκαοκταετίς εἶναι μαραμμένη ὡς ἐκ τῆς νυχθημέρου ἐργασίας καὶ τῶν παντοειδῶν στερήσεων. Καὶ ὁ πατὴρ της διέρχεται τὰς ἡμέρας του, ἀναγινώσκων ἐφημερίδας εἰς τὸ παρακείμενον καφε εἶον.

Ἀκολουθήσατε τὴν ὠραίαν αὐτὴν γυναῖκα, τὴν βαδίζουσαν μετὰ σπουδῆς. Ἴδετε πόσον πυρετωδῶς ἐξετάζει τὸ ὠρολόγιόν της. Ἐβράδυνεν. Ἀπὸ τῆς πρωίας ἔχει δώσει τέσσαρα μιλῆματα μουσικῆς καὶ θὰ ἐργασθῇ ἀκόμη μέχρι τῆς ἑσπέρας. Καὶ ὁ σύζυγός της ποῦ εἶναι; Περιδιαβάζει εἰς τὴν πλατεῖαν μὲ ἠθοποιῶν τινὰ γαλλικοῦ θεατριδίου. Καὶ ἐκείνη ἢ ἄλλη ἢ δυστυχῆς. Ἴδετε πῶς φαίνεται ἀνιδῶσα. Εἶναι θῦμα τοῦ γραφείου, κερδαίνουσα τὸν ἄρτον της καὶ τὸν τοῦ τέκνου της διὰ τῆς γραφίδος της, ἐνῶ ὁ σύζυγός της διέρχεται τὸν καιρὸν του εἰς τὸ σφαιριστήριον, κηρύσσων τὴν κατὰ τῶν συγγραφῶν γυναικῶν ἀπέχθειάν του. Καὶ ἡ μικρὰ ἐκείνη διδάσκαλος, ἢ ἐκσπενδονίζομένη εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἵνα συντηρήσῃ γονεῖς καὶ μικροτέρας ἀδελφάς; Ἴδετε ἀκόμη ἀνερχομένην καὶ κατερχομένην τὰς κλίμακας τῶν ὑπουργείων τὴν κομψὴν ἐκείνην κυρίαν. Δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ, χάρις εἰς τὸ ἐκ τῆς προικῆς της μικρὸν εἰσόδημά της. Ἄλλ' ὁ σύζυγός της ἀνθρωπος χωρὶς ἀξίαν πρέπει νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τι πρὸς ἀπορρογὴν τοῦ ἐκ τῆς ἀεργίας πειρασμοῦ τοῦ κακοῦ. Ἐνεργεῖ λοιπὸν νὰ τὸν διορίσῃ εἰς θέσιν τινὰ, ἐνῶ ἐκεῖνος παίζει whist εἰς τὴν λέσχην του.

Νομίζετε λοιπὸν ὅτι αἱ γυναῖκες ἔγειναν τόσον ἐνεργητικαὶ καὶ ἐργατικαὶ ἀπλῶς ἀπὸ εὐχαρίστησιν; Νομίζετε, ὅτι δὲν θὰ ἐπρωτίμων μυριάκις νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν πρῶτον ἀδρανῆ καὶ ἀναπαυτικὸν βίον των καὶ ὅτι δὲν θὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχέστεραι διερχόμεναι τὰς ἡμέρας των ἐπὶ ἀναπαυτικῶν ἀνακλίντρων μὲ πλαίσιον ἐξ ἀνθέων καὶ πολυτίμων ὑφασμάτων, ἀσχολούμεναι μόνον περὶ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς εὐμαρείας των;

Μεταβάλλουσαι φύσιν ὑποβάλλονται βεβαίως εἰς μεγίστην θυσίαν, ἀντὶ δὲ νὰ τὰς μέμψονται δι' αὐτό, ἔπρεπε τοῦναντίον νὰ τὰς θουμάζουσι διὰ τὴν αὐταπάρρησίν των. Γυνὴ νέα, λογικὴ, γυνὴ ὠραία οἰκονόμος, γυνὴ στερουμένη ἀντικείμενόν τι τὸ ὅποιον δύναται νὰ τὴν ἐξωραίσῃ εἶναι ἀληθὲς φαινόμενον ἀρετῆς, εἶναι θαυμάσιον πρότυπον ἠρωϊσμοῦ.

Ἄ! Δὲν εἰξεύρετε πόση δύναμις αὐταπαρνήσεως ἀπαιτεῖται εἰς μίαν γυναῖκα, ὅπως αὐτὴ λάβῃ τὴν ἀπόρραξιν νὰ ἐνδύηται ταπεινῶς! Δὲν εἰξεύρετε κατὰ πόσων ἀναριθμητῶν καὶ ἀκατανόητων δοκιμασιῶν πρέπει νὰ παλαίσῃ, ὅπως συκρατηθῇ, προκειμένου περὶ στολισμῶν καὶ κομψοπρεπειᾶς! Νὰ διέρχεται ἐνώπιον προκλητικῶ ἐμπορικῶ καταστήματος, νὰ θαυμάζῃ ὀπισθεν τῶν ὑαλίων προθηκῶν αὐτοῦ ὠραίαν τινὰ κυανθὴν ἢ ἰόχρουν ταινίαν, ἢ νὰ κατατρώγῃ διὰ τῶν ἀπλήστων βλεμμάτων της, ἢ νὰ φαντάζῃται συμπλεγμένην εἰς ὠραίους κόμβους καὶ τοποθετημένην ἐπὶ τῆς κόμης ἢ ἐπὶ τοῦ στήθους της... καὶ αἰφνης νὰ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὰς ἐνόχους αὐτὰς ὄνειροπολήσεις της, νὰ μέμψῃται ἑαυτὴν διὰ τὴν ἐλαφρότητά της καὶ νὰ τρέπηται εἰς φυγὴν μετὰ θάρρους καὶ ἀπελπισίας, χωρὶς οὔτε κἄν τὴν τιμὴν νὰ ἐρωτήσῃ τοῦ δελεαστικοῦ στολιδίου. Ἄλλὰ τοῦτο καὶ μόνον ἀπαιτεῖ ἠρωϊσμὸν ὑπεράνθρωπον. Καὶ ἡ λέξις αὐτὴ ἢ πλήρης σταϊκῆς ἐγκαρτερήσεως καὶ εὐγενοῦς ταπεινοφροσύνης, ἢν ἠκούσαμεν πρὸ ἡμερῶν παρὰ γυναικείου στόματος μᾶς συνεκίνησε πλείοτερον καὶ αὐτῶν τῶν ὠραίων λέξεων τῶν ἠρωϊδῶν τῆς Σπάρτης καὶ Ρώμης. Γυνὴ τις ὤφειλε νὰ μεταβῇ εἰς χορὸν, εἰς πλουσίαν καὶ ὠραίαν ἐσπερίδα. Ἄφου ἐθαύμασε τοὺς ὠραίους κλώνους τῶν ἀνθέων, ἄτινα τόσον εἶνε τοῦ συρμού, ἠρώτησε τὴν τιμὴν των. Ἡ ἀπάντησις τῆς ἐμπόρου ἦτο ὑπερβολικὴ. Καὶ ἡ κυρία ἐπαναθέτουσα μεγαλοπρεπῶς τὰ ἄνθη εἰς τὴν θέσιν των, εἶπε στεναζούσα: Εἶναι πολὺ ἀκριβά. Θὰ βάλω τὰ παλαιὰ μου ἄνθη.

Τὰ παλαιὰ της ἄνθη! Αἰθάνεσθε πόσον πόνον καὶ πίσσιν πικρὰν αὐταπάρρησιν περιέχουσιν αἱ δύο αὐταὶ λέξεις; Τὰ παλαιὰ της ἄνθη! Ἄλλὰ τοῦτο φέρει τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Βεβαίως αἱ γυναῖκες ἀπώλεσαν εἰς γρητεῖαν ὅ,τι ἐκέρδησαν εἰς προτερήματα. Καὶ τὸ παραδοξότερον εἶναι ὅτι ἐφ' ὅσον ἀποκτοῦν μείζονα ἀξίαν, χάνουν τὴν δύναμιν, ἢν εἶχον ἄλλοτε. Καὶ τοῦτο διότι ἡ ἰδικὴ των δύναμις δὲν ἔγκειται ἐν τῇ δραστηριότητι, ἢν ἀναπτύσσουν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιρροῇ ἢν ἐξασκοῦν. Αἱ γυναῖκες δὲν ἐπλάσθησαν ἵνα δρῶσιν, ἀλλ' ἵνα διατάττουν, ἢ μάλλον νὰ ἐμπνέουν, νὰ συμβουλεύουν, νὰ ἐμποδίζουσιν, νὰ ζητοῦν, νὰ δεσπόζουσιν. Ἴδου ὁ προορισμός των. Δρῶσαι καταθέτουν τὰ ἰσχυρότερα ὄπλα των. Καὶ ἡ φημισμένη παρομμία, ἣτις δὲν σημαίνει τίποτε ἀναφερομένη εἰς τὴν πικροδυναμίαν βασιλείας, εἶναι ἀληθεστάτη ἐφαρμοζομένη ἐν τῇ ἰσχύϊ τῆς γυναικῆς: Ἡ γυνὴ βασιλεύει, ἀλλὰ δὲν κυβερνᾷ.

Kx de Girardin

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ε'.

Μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων τοῦ Ζαλακώστα, ὁ δεινότερος, μετ' οὗ πολλάκις διηγωνίσαστο ὑπὲρ τοῦ ποιητικοῦ θῆλου, ἦτο ὁ Θεόδωρος Ὀρφανίδης, καθηγητῆς τῆς βοτανικῆς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον, ὅστις τρίς ἤρατο τὸ γέρας ἐν τοῖς διαγωνισμοῖς.

Δύο τῶν βραβευθέντων ποιημάτων αὐτοῦ, ἡ Χίος Δούλη, καὶ ὁ Πύργος τῆς Πέτρας, ἀμρότερα γραφέντα ἐν ἐξαμέτροις, ὑπόθεσιν ἔχουσι τὴν ἱστορίαν τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Φράγκων ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸν μεσαιῶνα.

Ἐν ἑτέρῳ λυρικοεπικῶ ποιήματι, ὁ Ἅγιος Μηνᾶς, ὁ κ. Ὀρφανίδης ἐπραγματεύθη ἐπεισδιδόν τι τῶν σπαγῶν τῆς Χίου κατὰ τὸ 1821. Τὸ ποίημα τοῦτο ὑποβλήθη εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1859, ἀπερίσθη χάριν ἑτέρου ἔργου λησμονηθέντος ἐκτοτε, ὁ δὲ κ. Ὀρφανίδης ἐξερθεσίως, ἀντέκρουσε τὴν κατ' αὐτοῦ κρίσιν ἐν σποδρῇ καὶ πικρῇ λογομοχίᾳ, ἣτις προσθεθεῖσα ἐν τέλει τοῦ ποιήματος, ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ τοῦ βιβλίου.

Ἡ μουσα τοῦ κ. Ὀρφανίδου εἶναι πρὸ πάντων σατυρικὴ. Τοῦ φιλολογικοῦ αὐτοῦ σταδίου ἤρξατο διὰ σατύρας, ἀκολουθήσας τὰ ἔθνη τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου. Τὸ τρίτον βραβευθὲν ποίημα αὐτοῦ, τὸ Τίρι-λίρι, εἶναι ὡσαύτως σάτυρα εὐφυῆς. καίτοι ἐκτεθειμένη εἰς τὴν μορφήν, ὅτι εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον ἐκτενης. Εἰς τὰ σοβαρὰ αὐτοῦ ποιήματα ὑπάρχουσιν ὠραϊότατα ποιητικὰ χωρία, μαρτυροῦντα φαντασίαν ζωηρὰν καὶ γόνιμον. Ἄλλὰ μάτην θὰ ἐξήτει τις ἐν αὐτοῖς τὴν ὀρμὴν ἐκείνην τοῦ αἰσθηματος, τὴν ἰσχυρὰν πρωτοτυπίαν τῆς διανοίας, τὸν ἐθνικὸν χαρακτήρα, δι' ὧν τὰ ποιητικὰ προϊόντα ἀποκτῶσι διαρκῆ φήμην.

Μετ' ὅλην τὴν τῶν στίχων καλλονὴν καὶ τὴν τεχνικὴν αὐτῶν σύνθεσιν, τὰ ποιήματα ταῦτα προδίδουσι πολύμοχθον ἐργασίαν, τοῦ ὅπερ ἡ λεπτοφυὴς καλαισθησία τῶν ἀρχαίων ἤλεγχε ἐνίοτε καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς χριστοὺς συγγραφεῖς. Προσέτι δὲ καταρνήσις γίνεται ἐν αὐτοῖς ἡ ξενικὴ ἐπίδρασις καὶ διῶς ἡ τοῦ Βύρωνος. Τὴν μορφήν ταύτην ἀσθενῶς μόνον ἀποκρούει ὁ κ. Ὀρφανίδης, ἐν τῷ παραρτήματι τοῦ ποιήματος αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Μηνᾶς (σελ. 180), λέγων, ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν «βυρώνειον σχολήν».

Συγκεκριαλιούμεν τὴν περὶ τούτου κρίσιν ἡμῶν, παραθέτοντες τὰς ὀλίγας γραμμὰς, δι' ὧν ὁ κ. Εὐγένιος Γεμενῆς περαίνει τὴν περὶ τοῦ κ. Ὀρφανίδου μελέτην αὐτοῦ ἐν τῷ συγγράμματι του: Ἡ σύγχρονος Ἑλλάς, ἥρωες καὶ ποιηταί, (La Grèce moderne, héros et poètes). Ὁ κ. Ὀρφανίδης, λέγει, κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν, καίτοι ἀρχαίως τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν ἀπομακρύνεται ὁμως τῶν ἀρχαίων παραδόσεων· προσπαθεῖ νὰ δώσῃ τροπὴν νεωτερίζουσαν εἰς τὴν ἐμπνευσίν του, εἰτάγει νέα τινὰ πάθη εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν ποιημάτων του. Ὁ κ. Γεμενῆς ἐπάγει καὶ ταῦτα: «Ἡ τοιαύτη τάσις πρὸς νεωτερισμὸν ἐξασκεῖ ἄρα ἀγαθὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς προόδου τῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας;»

Τοῦτο δυσκόλως ἠθέλομεν παραδεχθῆ, πιστεύομεν δ' ὅτι οἱ πλείστοι, τῶν πεπαιδευμένων Ἑλλήνων τὸ αὐτὸ φρονοῦσι. Δυ-

νάμεθα δὲ νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ τάσις αὕτη πρὸς ἀπομίμησιν τῶν τῆς Ἑσπερίας νεωτερισμῶν, — ἣτις, ὡς βραδύτερον θὰ ἴδωμεν, εἶναι τὸ κυρίως χαρακτηρίζον τὴν σχολὴν τῶν Ἀθηναίων, — δὲν κατάρθωτε νὰ ριζοβολήσῃ ἐν Ἑλλάδι. Ἡ ποιητικὴ πρέπει νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὴν γρησίαν αὐτῆς πηγὴν, ἣτοι τὴν δημῶδη ἐμπνευσίν, ἣτις διετήρησε τὸν ἀρρενωπὸν καὶ ἀφελῆ τύπον τῆς ἀρχαίας μεγαλοφυΐας. Ἡ δημῶδης ποιητικὴ ἐν τῇ φυσικῇ καὶ ἐλευθέρᾳ αὐτῆς ἐξελίξει, καὶ ὑπὸ μορφήν μὴ ὑπαγομένην εἰς τὰ δεσμὰ τῆς συντάξεως καὶ τοῦ λεξικοῦ, εἶναι ἐλλητικωτέρα τῆς τεχνητῆς καὶ ξενιζούσης ἐκείνης ποιητικῆς, εἰς ἣν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ δώσωσιν ἀληθῆ ζωὴν.

Ὁ Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος καὶ ὁ Σπυρίδων Βασιλειάδης, ποιηταὶ ἀμρότεροι, ἀπέβιασαν τριακοντούτιδες μόλις, ὁ μὲν τῷ 1873, ὁ δ' ἕτερος τῷ 1874, πρὶν ἢ δυνηθῶσι νὰ ἀδειξῶσιν ὀλοκληρὸν τὴν ἀξίαν των.

Ἀνήκοντες ἀμρότεροι εἰς τὴν νέαν ἐλληνικὴν γενεάν, δι' ἣν ἡ μεγάλη τῆς ἐπαναστάσεως ἐπιποία εἶναι παράδοσις μόνον, μὴ φορέταντες ποτε τὴν φρουτανέλλα, ἐβίασαν καὶ ἐμορφώθησαν ἐντὸς ἀτμοσφίρας πάντως διαφόρου ἐκείνης, ἐν ἣ ἔζησαν οἱ προγενέστεροι αὐτῶν. Δὲν ἠναγκάστησαν, ὡς ἐκεῖνοι, νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν πρὸς ἐκπαίδευσιν. Περαιτῶσαντες τὰς κλασικὰς αὐτῶν σπουδὰς εἰς τὰ γυμνάσια τῆς πατρίδος των, ἐσπούδασαν τὸ δίκαιον ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Ἀθηναίων, ὅπερ καὶ τὰς γνώσεις των ἀνέπτυξε καὶ τὴν ποιητικὴν αὐτῶν ἰδιοφυίαν διέπλασεν. Εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ἄμεσα προϊόντα τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς ποιητικῆς σχολῆς, τῆς μορφωθεῖσης ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ.

Ἡ κρίσις ἡμῶν περὶ τοῦ Παπαρρηγόπουλου καὶ τοῦ Βασιλειάδου δὲν μετέχει ὄλου τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν νέων αὐτῶν ὀμηλικῶν, οἵτινες προλαμβάνοντες τὴν κρίσιν τῶν μεταγενεστέρων, ἐπεσώρευταν δάφνας ἐπὶ τῶν τάφων αὐτῶν. Ἄλλ' ἡ περιβάλλουσα τὴν μνήμην τῶν δύο ποιητῶν δημοσιότης, πρὸς δὲ καὶ ἡ πραγματικὴ αὐτῶν ἀξία, ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν νὰ τοὺς ἀδῶμεν ὡς τύπους καὶ ὑποδείγματα τῆς σχολῆς τῶν Ἀθηναίων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Εὐφρασία Κεραία

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Ρουμανίας)

Μετὰ ὑπερτριετὴ ἀποδημίαν εἰς Ἰταλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Γερμανίαν ἐπανέκαμψε τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς τὸ κράτος της διὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Πέστης-Πρεδεάλ-Σινάικς ἡ χαισιτάτη καὶ συμπαθητικωτάτη βασίλισσα τῆς Ρωμανίας συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Καρόλου, σεπτοῦ αὐτῆς συζύγου, καὶ τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν ἀκολουθίας. Μεγάλαι καὶ λαμπεραὶ προετοιμασίαι ἐγένοντο ἐκ μέρους τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν ἀρχῶν, προετοιμασίαι ὅλας ἔκτακτοι καὶ ἐξαιρετικαὶ διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς δημοφιλεστάτης βασιλίσσης, ὅλαι δὲ αἱ ἀνώτεροι πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, τὸ διπλωματικὸν σῶμα, μέγα μέρος τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας καὶ ἄλλοι πολλοὶ κόσμος ἔλτε τῆς πρωτευούσης καὶ ἐκ τῶν περίξ πόλεων καὶ κωμοπόλεων ἔσπευταν εἰς προὔπαντησιν τῆς βασιλικῆς διαδήματι καὶ ποιητικῇ δάφνῃ ἐστεμμένης ὑπερέχου Κυρίας, εἰς τὴν τριῶρον σιδηροδρομικῶς ἀπέχουσαν τῆς πρωτευούσης καὶ παρὰ τὰ σύγγραφομουνικὰ σύνορα κειμένη βασιλικὴν ἔπαυλιν

Σινάικον, τινές δὲ ἐκ τῶν ἐν τέλει προϋχώρησαν καὶ περαιτέρω μίαν ἔτι ὥραν μέχρι τοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Πρεδεάλ. Ἡ δεξιῶσις ἐν ἀμφοτέροις τοῖς σταθμοῖς ὑπῆρξεν ἐνθουσιώδης.

Τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα κατερχομένην τοῦ βασιλικοῦ βασιλείου ἐν Πρεδεάλ προσῆλθε καὶ ἐχαιρέτισε πρῶτος ἡ Α. Β. Ὑψ. ὁ διάδοχος, πριγκιπ Φερδινάνδος, μετὰ τῆς Α. Β. Ὑψ. τῆς πριγκιπίσσης Μαρίας, συζύγου του, ἣν ἡ βασίλισσα συμπαιθῶς περιεπιύξατο· εἶτα δὲ οἱ ὑπουργοὶ μετὰ τῶν συζύγων των, τὸ διπλωματικὸν σῶμα, πολλοὶ στρατηγοὶ καὶ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ πολιτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ τινες τῆς ἀριστοκρατίας· πρὸς πάσας δὲ καὶ πρὸς πάντας ἀπηύθυνεν ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης τὸν λόγον μετὰ τοῦ συνήθους αὐτῆ ὑπομειδιάματος καὶ μετὰ περιστῆς προσηνείας. Μετὰ βραχεῖαν αὐτόθι διαμονὴν ἡ βασιλικὴ ἀμαξοστοιχία ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της εἰς Σινάικον, ἐνθα ἡ Α. Παναγιώτης ὁ Μητροπολίτης μετὰ τοῦ ἀνωτέρου κλήρου καὶ αἱ λοιπὰ πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ ἀρχαὶ μετὰ πλήθους λαοῦ ἐδεξιώσαντο τὴν λαοφιλήτων βασιίσσαν, καὶ κατόπιν μετέβησαν ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὸν ἐν τῇ ἐπαύλει νάον, ἐνθα ἐψάλη δοξολογία ἐπὶ τῷ εὐαρέστῳ γεγονότι τῆς αἰσίας ἐπανόδου.

Προσωρινῶς οἱ βασιλεῖς ἔμειναν εἰς τὴν ρομαντικὴν καὶ δρασερὰν πολίχνην Σινάικον, καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰ θερινὰ ἀνάκτορα Πελές· βραδύτερον δὲ κατὰ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου, ἅμα ὁ καιρὸς ψυχρανθῆ, θὰ μεταβῶσιν εἰς Βουκουρέστιον, καὶ κατὰ τὰς 15 Νοεμβρίου θὰ τελέσωσι τὴν ἑορτὴν τῶν ἀργυρῶν γάμων αὐτῶν, περὶ ὧν πρὸ πολλοῦ πολλὰ παρασκευάζονται.

Ἐπανῆλθεν ἡ μουσοτραφῆς Ἄνασσα εἰς τὴν χώραν, ἐν ἣ ἔζησεν εἰκοσιπέντε ὅλα ἔτη, τὰ καλλίτερα ἔτη τῆς ζωῆς της, καὶ ἐνθα ἔδρασε τελεσφόρως ὡς συνετὴ καὶ φιλόλαος βασίλισσα, ὡς ἐνάρετος σύζυγος, ὡς διακεκριμένη συγγραφεὺς καὶ ποιήτρια, ὡς ἐλεῆμων καὶ φιλόανθρωπος γυνή, καὶ ὅπου ἡ μνήμη αὐτῆς διασώζει ζωηρὰς ἔτι τόσας καὶ τόσας ἐντυπώσεις. Ἄλλ' ἐπανῆλθεν ἄρ' ἄγε φαιδρὰ καὶ εὐχαριστημένη, ὡς μέλλουσα νὰ ἐπανιδῆ ἀνθρώπους καὶ τόπους γνωστούς καὶ οἰκίους, ὧν τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν οὔτε ἡ ἀπόστασις, οὔτε ὁ χρόνος ἴσχυσε νὰ μεταβάλλῃ, ὡς θὰ ὑπέθετέ τις, ὑπ' ὅψει μάλιστα ἔχουσα τὴν περὶ αὐτῆς ἀρίστην ἐκτίμησιν τοῦ κοινοῦ, ὅπερ, μεθ' ὅλον τὸν διεγεροβέντα περίξ αὐτῆς σάλον ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ἀντιζηλίας καὶ πικρογρίας διὰ τὸ γνωστὸν ἐν τῇ βασιλικῇ αὐτῆ ἐπισόδιον τῆς δεσποινίδος Βακαρέσκου, κυρίας τότε τῆς τιμῆς, ἐξακολουθεῖ νὰ εἴθεται τὴν βασίλισσάν του, νὰ ὑπολήπτηται καὶ ν' ἀγαπᾷ τὴν ὑψηλὴν καὶ ἔξοχον κυρίαν, ἣν ἀποκαλεῖ πάντοτε μιῦτέρα τῶν πασχόντων; ἢ ἐπέστρεψεν ἄκουσα, δύσθυμος, μὲ καρδίαν βαρυαλγοῦσαν, μηχανικῶς πῶς, διότι ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ, ὡς θὰ ὑπέθετεν ἕτερος, πιεζομένη ὑφ' ὅλων τῶν συγγενῶν αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της, ὅπως συγκατῆθη τὴν συζυγικὴν ἀρμονίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν μάλιστα συνέπιπτε καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀργυρῶν γάμων αὐτῆς;

Ἡ σύγχρονος ἱστορία τοῦ τόπου θὰ ἀποφανθῆ προσεχῶς, ἂν τὴν πολυχρόνιον διαμονὴν τῆς βασίλισσας μακρὰν τῆς Ρωμανίας ὑπηγόρευσαν σπουδαῖοι λόγοι ἀκροσφαλοῦς υγείας, ὡς διεδόθη, ἢ ἐπέβαλον σοβαρὰ πολιτικὰ καὶ οἰκογενειακὰ περιστασια, ὡς ἄλλοι ἰσχυρίζονται. Ἡ ἐπιστῆμη θὰ ἀνασύρῃ τὸν πε-

ρικαλύπτοντα τὴν ὑπόθεσιν ταύτην πέπλον καὶ θὰ εἴπῃ μὲ ὄλην τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὴν φιλαλήθειαν καὶ ἀμεροληψίαν, τίς ἢ αἰτία τῆς συζυγικῆς ταύτης διχοστασίας, περὶ ἧς πολλὰ ἀνακριβῆ ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν. Ἡμεῖς ὡς ἀπλαῖ χρονογράφοι, μὴ ἔχουσαι εἰς τὴν ἐξουσίαν μας τὰ μέσα ἐκεῖνα, δι' ὧν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ διεσδώσωμεν εἰς τὴν μυστηριώδη ταύτην ὑπόθεσιν, ἀλλὰ, παρακολουθοῦσαι μόνον τὴν κοινὴν γνώμην, σημειοῦμεν, ὅτι ἡ ἐπιφανὴς γυνὴ ὑπῆρξε θῦμα τῆς ἄκρας εὐσυνειδησίας της, προτιμήσασα νὰ χάσῃ τὰ πάντα, ἀλλ' ὄχι ν' ἀνεχθῆ κατάφωρον ἀδικίαν, πλήττουσαν καιρίως τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸ μέλλον ἀθῶος δεσποινίδος, ἣν αὐτὴ εἶχε περιβάλει διὰ τῆς εὐνοίας καὶ ἐμπιστοσύνης της καὶ ἐτήρει παρ' αὐτῆ ὡς κυρίαν τῆς τιμῆς.

Ἡ πρῶν πριγκίπισσα Ἐλισάβετ - Ὀυιλία - Λουίζα, νῦν βασίλισσα τῆς Ρωμανίας, ἐγεννήθη ἐν Γερμανίᾳ τῇ 29 Δεκεμβρίου 1843· ἄγει ἐπομένως ἤδη ἡλικίαν 51 ἐτῶν. Ὑπανδρεύθη τῇ 15 Νοεμβρίου 1869 τὸν ἡγεμόνα τῆς Ρωμανίας Κάρολον, νῦν βασιλέα, τῇ δὲ 15 προσεχῶς Νοεμβρίου συμπληροῦται ἡ εἰκοσιπενταετηρίς τῶν γάμων αὐτῆς. Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ εἶναι γνωστὴ εἰς τὸν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην φιλολογικὸν κόσμον ὡς διακεκριμένη συγγραφεὺς καὶ ποιήτρια ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κάμεν Σύλβα. Τὰ κυριώτερα συγγράμματα αὐτῆς εἶναι: «Τὰ διηγήματα τοῦ Πελές» (Povestile Pelesului). «Τὰ παθήματα τῆς ζωῆς» (Suferintile vietei). «Τὰ ἄστρα» μυθιστόρημα, ἐκπονήθη ἐν τῇ συνεργασίᾳ τῆς δεσποινίδος Κρεμνιτς· «Ὁ Μαστρο-Μανώλης» (Mesterul Manole)· Ἐς ὀγκώδης τόμος ποιημάτων, γνωμικῶν, ἀποφθεγμάτων κλπ.

Ἐπίσης γνωστὴ τυγχάνει ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους της ἡ ὑψηλόφρων βασίλισσα καὶ διὰ τὰς πολλὰς ἀγαθοεργίας της. Κατὰ τὸν ῥωσο-τουρκικὸν πόλεμον ἰδίως εἰδείξε θαυμαστὴν ἐθελουσίαν καὶ αὐταπάρνησιν. Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἔσχε τὴν ἀρχεβουλίαν τῆς συστάσεως ἐπιτροπῆς ἐκ δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων τῆς ὑψηλῆς τάξεως πρὸς ἀρωγὴν καὶ περίθαλψιν τῶν ἐν τῷ πολέμῳ τραυματιῶν, ἧς ἐτίθη πρόεδρος, καὶ ἦτις μετέπειτα ἐχρησίμευσεν ὡς πυρὴν τῆς συγκροτήσεως φιλανθρωπικοῦ σωματείου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Καθ' ὄλην τὴν μακρὰν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἔτρεχε νύκτα καὶ ἡμέραν μὲ τὰς ὑπ' αὐτὴν κυρίας εἰς ὅλα τὰ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ νοσοκομεῖα, κατῆρχετο δὲ καὶ εἰς Γιούργεβον εἰς τὰ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ φορητὰ νοσοκομεῖα, καὶ παντοῦ ἐπεκρίπτετο αὐτοπροσώπως τοὺς τραυματίας, μεριμνῶσα περὶ τῆς καλῆς θεραπείας καὶ περιποιήσεως τῶν πασχόντων, καὶ ἀπευθύνουσα ἐνὶ ἐκάστῳ παραμυθητικούς λόγους. Ὡς ἐπόμενον, οἱ δυστυχεῖς τραυματῆαι, βλέποντες τὴν βασίλισσαν, ἐγκαταλείπουσαν τὰς βασιλικὰς ἀναπαύσεις καὶ εὐριστομένην παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῶν καὶ συμπάσχουσαν καὶ παρηγοροῦσαν, ἠσθάνοντο μεγάλην ἀνακούφισιν, καὶ τὴν ἐθεώρουσαν ὡς ἐπίγειον ἄγγελον καὶ τὴν ἀπεκάλεσαν Mama suferintilor (Μητέρα τῶν πασχόντων). Αἱ εὐεργεσίαι αὐτῆς μεταδιδόμεναι ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ἔγειναν γνωσταὶ εἰς ὅλον τὸν λαόν, ὅστις τὴν λατρεῖται.

Εἰς ἐπιζῶν τραυματίας, ὅστις ἀπώλεσε τὸν ἀριστερόν του βραχίονα κατὰ τὸν πόλεμον, ἅμα μαθὼν ἐσχάτως, ὅτι ἡ ἀγαπητὴ του βασίλισσα ἐπανερχεται, ἔλαβε τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ τρία τοῦ τέκνα, καί, ἀφοῦ τοῖς διηγήθη τὴν μέριμναν τῆς

βασίλισσας κατὰ τὴν νοσηλείαν του, μετέβη μετ' αὐτῶν ἐκ τοῦ πλησίον χωρίου του εἰς Σινάικον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑποδοχῆς. Ἰδὼν δὲ τὴν βασίλισσαν, εἶδειξεν αὐτὴν δακρῶν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς εἰς τὴν σύζυγόν του, εἰπὼν: «Ἴδετε τὴν καλὰ καὶ ἐντυπώσατέ τὴν εἰς τὴν μνήμην σας· αὐτὴ εἶναι ἡ βασίλισσα, ἧτις μὲ ἔσωσε, καὶ ἔσωσεν ἐπομένως καὶ σᾶς· νὰ τὴν ἀγαπᾶτε, καὶ νὰ εὐχεσθε νὰ ζήσῃ πολλὰ ἔτη καὶ εὐτυχῆς, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ μήτηρ τῶν πασχόντων.

Παρασσία.

ΕΝ Τῷ ΑΝΘΩΝΙ

Ἰπὸ τὸ μάγον μειδιάμα τῆς νύμφης τῶν ἀνθέων ὅλα συγχρόνως ἤνθησαν. . . . Ὅσον σύμπλεγμα πλήρες μαγείας! Ἰπὸ τὴν πνοὴν γλυκειᾶς ὡς τὸ φίλημα αὔρας τὰ ρόδα ἐκίνουν τὰς ὑπερρήφανους αὐτῶν κεφαλὰς, αἱ μαργαρίται τὰ λευκὰ αὐτῶν πέταλα, τὸ κυνόροδον ἠπλανε τοὺς ἐρυθροὺς τοῦ κάλυκας ἐπὶ τῆς γλόχης τῶν φρακτῶν. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐφαίνοντο τὰ τριχρωμα ἔα μὲ τὰ βελούδινα πέταλά των, τὸ δειλὸν καὶ εὐσμον ἶον, καὶ τὰ θαυμασιῶς λευκὰ κρίνα. Ἐν συντόμῳ ὅλα τὰ ἄνθη φῦρδην μίγδην ἄνευ διακρίσεως ἐποχῆς, εἶδους, κλίματος, κἀνιστρον ἄπειρον ἐπάξιον τῆς μάγου νύμφης ἐφέροντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἀνεμίγνυντο τὸ ἄρωμά των. Οὐδὲν ἐξ ὄλων ἐφερενεῖστέτι σύμβολόν τι ἢ προσόν.

Ἄφνης ἡ μάγισσα νύμφη ἐφάνη. Ἦτο θελκτικὸν πλάσμα ἡ νύμφη αὕτη κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθος καὶ χρυσαλλίς· ἐφαίνετο, ὅτι ἔδανεῖσθη ἐκ τοῦ στάχυος τὸ χρυσοῦν τῆς κόμης της· τὸ κυανοῦν τῶν ὀμμάτων της ἐφαίνετο ὅμοιον μὲ ὀμόνυμον ἄνθος τοῦ κυάνου, τὰ δύο χεῖλη της δύο πέταλα τοῦ ρόδου· τὸ λευκὸν ὡς τοῦ κρίνου χρωμὰ της. Ἡ πνοὴ της εὐώδης ὡς τὰ ἔα. Δύο πτέρυγες χρυσαλλίδος ὑπεβάσταζον εἰς τὸν ἀέρα τὸ ἐλαφρόν της σῶμα περιεζωσμένον μὲ ἀργυροχρῶν λεπτὸν κάλυμμα.

Χαῖρε εἶπε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν ὡς ἡ αὔρα, χαῖρε εὐώδης λαέ μου! χαίρετε ἀφελῆ πλάσματα! Ὡς καλὴ ἀνάδοχος ἔρχομαι νὰ ὑποδείξω εἰς ἕκαστον τὴν ἀποστολήν του.

Πετώσα κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ ρόδον:

— Σὲ καθιστῶ κυρίαρχον τοῦ γλυκέος βασιλείου τῶν ἀνθέων καὶ βασίλειά της καλλονῆς. Μετ' ὀλίγον θὰ εἴπωσιν: «Ὡραία ὡς τὸ ρόδον. . . . καὶ οἱ τρυφῆλοι θ' ἀναπνέωσι τὸ μαγικόν σου ἄρωμα, ἀλλ' ὡς ὄλαι αἱ ὠραῖαι θὰ εἶσαι σκληρὸν καὶ ὑπερῆφανον. Δυστυχία εἰς τὸν ἄφρονα, ὅστις θελχθεὶς ἐκ τῆς ἡλπίσεως καὶ τῆς χάριτός σου ἐκτείνῃ τολμηρὰν χεῖρα ἐπὶ σοῦ. . . θὰ μάθῃ εὐθὺς, ὅτι δὲν ὑπάρχουσι ρόδα ἄνευ ἀκανθῶν».

Τὸ ρόδον θελχθὲν ἀνυψώθη, ὑπερήφανον καὶ προκλητικόν,

— Σὺ εἶπεν ἡ νύμφη ἀπευθυνομένη πρὸς τὸ κρίνον: «Θὰ βασιλεύσης ἐπίσης· ἀλλ' ἡ καθαρὰ καὶ σεβὰρ ὠραιότης σου ἠθὰ ἦναι ἡ τῆς δειλῆς ἄρετῆς. Θὰ στολίσῃς τοὺς βωμούς, θὰ κοσμήσῃς τὴν ἀθωότητα, οἱ ζωγράφοι θὰ σὲ θέσωσιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀγγέλων καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν παρθένων, καὶ ἠθὰ μέτωπα θὰ κλίνωσι πρὸ τῆς μυστηριώδους σου λάμψεως.»

— Σὺ εἶπε πρὸς τὴν μαργαρίταν· ἧτις ἐξήπλου τὸ ἀργυροῦν ἠδιάδημά της ὑπεράνω τῆς γλόχης, θὰ σὲ ἐξετάζωσι διὰ νὰ γνωρίζωσι τὰ μυστικὰ τῆς καρδίας. Ἡ νέα κόρη θ' ἀφαιρῆ ἐν πρὸς ἢ ἐν τὰ πέταλα τοῦ λευκοῦ διαδήματός σου καὶ θὰ τὰ ἐρωτᾷ, ἐὰν ἀγνοῖται παρ' ἐκείνων, οὖς ἀγαπᾷ.»

Ἡ νύμφη ἔλυσεθεῖσα ὑπὸ γλυκειᾶς εὐωδίας, ἧτις διέφυγεν ἐκεῖ πλησίον ὑπὸ συστάδα γλόχης ἐπέταξε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἀνακαλύπτουσα τὸ ἶον: «Δειλὸν ἀνθύλλιον, ἀνεφώνησε, σὺ ἐπίσης

ἠθὰ ἦσαι χαρίεν σύμβολον· ἡ μετριοφροσύνη θὰ ἦναι ἡ στολή σου, αἱ νεανίδες θέτουσαι ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῶν τ' ἄρωμα πτόδη ἄνθη σου, θὰ ζηλεύσωσι τὴν διακριτικὴν καὶ ὑπεξούσιον ἡχάριν σου· ἀλλὰ δὲν κρύπτεσαι βεβαίως τόσον καλῶς ἐμὴ διὰ ἠθὰ μεγαλύνῃς τὴν φαιδρότητα τῆς ἀνακαλύψεως σου. Δὲν μὲ μῆλει, ἀγαπῶ τὴν ἀφελῆ ταύτην πονηρίαν καὶ θέλω, ὥστε τὸ «σκοτεινὸν» χρωμὰ τῶν πετάλων σου νὰ λησμονῆται διὰ τὴν «γλυκύτητα τῆς εὐωδίας σου.»

Οὕτως ὠμίλει ἡ νύμφη πετώσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐκαστον ἄνθος ἔλαβεν ἐν δῶρον καὶ μίαν ἀποστολήν καὶ ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ πλέον, ὅταν αἴφνης παρὰ τὴν ὄχθην ρυακίου ἀνεκάλυψεν ἀνθύλλιά τινα πολὺ λεπτὰ καὶ ἔλκυστικῶς κυανοῦ χρωμάτος.

Τὶ νὰ κάμῃ διὰ τὸ ταπεινὸν ἐκεῖνο ἄνθος τὸ ἄνευ λάμψεως καὶ εὐωδίας;

Τότε τὸ δυστυχὲς ὑγρανθὲν ὑπὸ σταγόνας δρόσου ἧτις ἔλαμπεν ὡς δάκρυ, ἐψιθύρισε χαμηλὰ καὶ ἐν παρακλήσει ἐνῶ ἡ νύμφη διήρχετο πέραν. «Μὴ μὲ λησμονῆς!» Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐκείνη ἐστάθη, καί, αἴφνης συγκινηθεῖσα, ὠμίλησεν οὕτως πρὸς τὸ ἀνθύλλιον:

«Ὅχι, δὲν θὰ σὲ λησμονήσω, διότι εἶσαι ἐπίσης ἐν ἐκ τῶν τέκνων μου. Δὲν δύνασαι νὰ διαφιλονεικήσῃς τὸ σῆπτρον τῆς ὠραιότητος, οὔτε ἄλλον λαμπρὸν ἢ πομπώδη τίτλον· ἀλλ' ὑπάρχει εἰς πολὺ γλυκύς, ὅστις θὰ σοὶ ἀνήκῃ καὶ τὸν ὅποιον μοὶ μὲν ἐννευσες διὰ τῆς ταπεινῆς προσευχῆς σου. «Μὴ μὲ λησμονῆς, ἠθὰ ἦναι τὸ ὄνομά σου, καὶ θὰ προσωποποιῆς τὴν ἀνάμνησιν.»

Ἡ ἀνάμνησιν, ὄνειρον κακῶς ἐξαλειφόμενον ὅμοιον μὲ τὸ ὠχρὸν κυανοῦν σου. Οἱ μνηστευόμενοι θ' ἀνταλλάσσωσι ἀνθοδέσμας τοῦ «μὴ μὲ λησμονῆς». Οἱ ἀπόντες θὰ σὲ ἀφίνωσι τρυφερὸν ἐνθύμημα, ἄνθος ὀμιλοῦν εἰς ἐκείνους τοὺς ὀποίους ἔλαμπῶσι καὶ τῶν ὀποίων φοβοῦνται τὴν λήθην. Ναί, θὰ παίξῃς γλυκύ μέρους, μικρὸν ἄνθος τοῦ ρύακος, εὐλογημένον ὡς εἶναι ὅλοι οἱ ταπεινοί.»

Οὕτως ὠμίλησεν ἡ νύμφη πρὸ τοῦ νὰ πετάξῃ, καὶ ἔκτοτε αἱ μουστωτῖδες ἐφύλαξαν φωνὴν τινὰ μυστηριώδη καὶ θελκτικὴν διὰ νὰ ψιθυρίζωσι. . . .

«Μὴ μὲ λησμονῆς»

Βασιλικὴ Κ Κυριακίδου.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΜΕ'.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσυχολήθην μὲ τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τοὺς λογαριασμοὺς τόσον, ὅσον κατὰ τὴν εἰς Ἀμερικὴν διαμονὴν μου. Ἄλλὰ καὶ οὐδέποτε εὐρέθην τόσον περιπελεγμένη καὶ ἥπατημένη εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς μου ὅσον ἐκεῖ. Κατειρόμενη πάντοτε ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι χάνομεν χρήματα, τόσον ταχέως, ἀκαταλήπτως, παραδόξως ἠλαφρύνετο ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ τὸ βάλαντιον μας. Ὡς ὁ φιλάργυρος ὁ πρῶταν καὶ ἐσπέραν ἀριθμῶν τοὺς θησαυροὺς του, οὕτω καὶ ἡμεῖς σκεπτικοὶ καὶ μελαγχολικοὶ ὑπελογίζομεν πόσα ἐδαπανήσαμεν καὶ πόσα θὰ δαπανήσωμεν ἀκόμη. Καὶ τὰ χρυσᾶ, τὰ στίλβοντα εἰκοσάφραγκα ἐξήγοντο τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο μετ' ἀγωνίας καὶ ὁ ἀριθμὸς των ἠλαττοῦτο μετ' ἀελλπυστικῆς ταχύτητος, καὶ ὁ φόβος τῆς ἀνάγκης νέων ἀποστολῶν, ὅταν τὸ εἰκοσάφραγκον ἀνῆρχετο ἐδῶ εἰς ὑψη ἀπόρριπτα μᾶς συνεῖχε καὶ τὸ μειδιάμα οὕτω μεταβάλλετο συχνῶς εἰς μορφατμὸν ἐν-

γωνίου στενοχωρίας και ή εκ των καθημερινών νέων έντυπώσεων απόλυτως ήμεινύτο έφ' όσον αί ήμέραι παρήρχοντο.

Μεταγχολικώτατα λοιπόν κατόπιν νέων οικονομικών σχέσεων διηρχόμην έσπέραν τινά, ότε τυχαίως ήπλωσα την χειρά μου επί τινος τραπέζης και έλαβον τό μεταξυ άλλων περιοδικών σατυρικών τοιούτο Life. Τό έφυλλομέτρησα με την έλπίδα να ανακουφισθώ από τόν γραματολογικόν έφιάλτην, όστις τόσον με έστενοχώρει. Καί άληθώς με ανακούφισε. Είναι τό κατ' έξοχήν σατυρικόν φύλλον των αίθουσών και του κοινωνικού βίου, έλαχίστας άντλοών σατύρας εκ της πολιτικής, προνόμιον τουτο του Judge του καυτηριάζοντος άμειλίχτως πάσαν πολιτικήν άσχημίαν.

Αί εικονογραφίαι του σās διέθετον ευθύμως, χωρίς ποσώς να προσβάλουν ούτε την περι του καλού, ούτε την περι Τέχνης αισθητικήν. Η σάτυρα του Παλαιού Κόσμου ή συνεχώς παρεκτροπομένη εις αισχρογραφίαν δεν ενεκλιματίσθη ποσώς εις τόν Νέον. Αποδείξεις και αυτή, ότι οι Αμερικανοί είναι φύσει έλεγκτικός λαός, άντλων τό καλόν μόνον εκ των άλλων και αποκλείων έντελώς τό κακόν. Εις τό φύλλον, τό όποιον είχαν πρό έμού έσατυρίζετο εις πλούσιος, άλλ' όλίγον δυσανάλογος την ήλικίαν, γάμος. Η παρελάσις των κεκλημένων νέων και νεανίδων περικαλλών, με ώραιας εξώμους έσθήτας και ή της ώραιας νύμφης όλίγον αυθάδης στάσις ένεποιεί παραδόξον αντίθεσιν πρός τό κυρτόν σώμα και την φαλακράν και άσχημον κεφαλήν του παρήλικος γαμβρού, όστις έστήριζε τό κλονιζόμενον σώμα του επί σωρού εκ νομισμάτων με την ύποσημείωσιν: Η νεότης μου είναι τό χρήμα, και ή εύμορφία μου τό χρήμα, και ό έρωσ μου τό χρήμα. Τά κταθέντα εις τούς πόδας σου.

Αλλά γελοιογραφίαι ήρτυμέναι με πολύ άλας και χάριν άπεικόνιζον τάς ώραιότερας και πλουσιωτέρας νύμφας της πόλεως, με αντίστοιχον παράτοξιν γαμβρών πολύ περιεργον. Ουδαμού εικών ή φράσις δυναμένη να φέρη τό έρύθημα εις τό πρόσωπον. Ουδαμού ύπαινιγμός κατά της ήθικής και της τιμής των γυναικών, είτε σκανδαλώδης ύπαινιγμός εκ των άπορρητων του οίλογενειακού βίου. Διά τά παιδάκια σελίδες κυμικώταται, άστειά και ούδέν πλέον. Τό σέβας προς την οικογένειαν, προς την νεότητα, προς την τιμήν δεν λησμονείται εκει ούτε από τούς σατυρογράφους αυτούς έτι. Ο άνηρ πάσης τάξεως και περιότης εξοικειούται από της μικρός του ήλικίας να σέβηται τό οίκογενειακόν άσυλον, και πρό της θύρας αυτού να άποκαλύπτεται ως προς βιωμού. Η ύβρις προς μίαν οικονέειαν, φαίνεται άντανακλώσα προς όλην την κοινωνίαν, ή ύβρις προς ύπανδρον γυναίκα ή κόρην άποκορεύεται μετ' άγανακτήσεως και αηδίας παρά παντός άνδρός, έγγάμου ή άγάμου, άδιάφορον.

Η άεργία και ή κακή άνατροφή ώρισμένων τάξεων δεν δημιουργεί εκει την κακογλωσσίαν εις ώρισμένον στάδιον και κοινωνικήν άνασχόλησιν εκ των χαρακτηρίζουσών τάς άσθενικάς και ήθικώς έκτροχιασμένας φυλάς της δύσεως. Ουδεις έχει καιρόν να χάνη εις κατασκοπίαν και δυσφημισμόν των φίλων και γνωστών του. Άνδρες και γυναίκες έργαζονται πάντοτε και εις πᾶσαν ήλικίαν. Καί όταν θέλουν να άναπαυθούν, δεν θυσιάζουν βεβαίως την ώραν των εις εξευτελισμόν του ήθους και της ψυχής, άνάνδρους και άγενώς βάλλοντες δηλητηριώδη βελήα κατά άπόντων. Εάν θέλη να γελάση και να περιπαίξη ό Αμερικανός πράττει τουτο με άγαθότητα και καλοσύνην, μη αποκλείων τόν έαυτόν του από του γελοίου. Η δημοσιογραφία και έν γένει ό τύπος ως προς τό ζήτημα τουτο έσταται ύψηλά, πολύ ύψηλά. Αποφεύγει τό σκάνδαλον της τιμής, έχων συναίσθησιν της ύψηλής ευθύνης, ήν φέρει άπέναντι της μορφώσεως και άναπτύξεως

της κοινωνίας. Την περιέργειαν των άναγνωστών του ό δημοσιογράφος εκει ίκανοποιεί διά τρόπον έντελώς διαφόρου του παρ' ήμιν. Πληροί τάς δέκα εξ ή τάς τριάκοντα δύο σελίδας της μεγαλοσγήμου του, όχι με ό,τι τύχη, αλλά με ό,τι χρειάζεται, έποικοδομητικόν κατά τό πλεϊστον, προς τούς πάσης τάξεως άναγνώτας του. Αντί να δημοσιεύη τάς εικόνας και τάς κατοικίας και τούς βίους και τάς πράξεις κακούργων, προτιμά να δημοσιεύη τάς εικόνας ώραιών νεανίδων εις ώραν γάμου, μετά βιογραφικών σημειώσεων και προτερημάτων, συνηθειών ή ιδιοτροπιών εκάστης. Επίσης ώραιών άνδρών διακρινομένων εις τάς έμπορικάς των έπιχειρήσεις, ή ύπερπλούτων, ή εξόχων έπιστημόνων, ή μεγάλων καλλιτεχνών. Τό θέατρον πληροί σελίδας όλας. Η έμπορική κίνησις, ή βιομηχανία, ή έγχώριος παραγωγή, πᾶν ό,τι σχετίζεται με τόν πλουτισμόν και την πρόοδον της χώρας, έχει την ειδικήν στήλην του εις εκάστην έφημερίδα και άποτελεί καθ' εκάστην την ήθικήν ένίσχυσιν, τόν σύμβουλον και οδηγόν της έργασίας. Η άρθρογραφία έν γένει είναι όλίγον παρημελημένη. Αί θεωρίαι και αί θρηνώδεις Ίερεμιάδες και αί μεταφοραί και άλληγορίαι είναι πράγματα άγνωστα διά τούς πέραν των ώκεανών συναδέλφους μας. Ο,τι έχουν να ειπουν τό λέγουν καθρά και γρήγορα, άνευ προσιμίων και πομπωδών φράσεων. Από την πρώτην λέξιν εισέρχεσθε εις τό νόημα. Βεβαίως τό ύφος των υπό τοιούτους όρους ούτε καλλιπέδες είναι, ούτε έπιμελημένον. Αλλά δικαιολογούνται πληρέστατα. Η δημοσιογραφία δεν είναι φιλολογία, λέγουν. Επειτα ό τόσον άπασχολημένος Αμερικανός, ως δεν έχει καιρόν να χάνη εις περιττούς λόγους και φιλοφρονήσεις, ούτω δεν επιτρέπει να τόν άπασχολούν με περιττογραφήματα. Έκαστος ζητεί καθ' εκάστην εις τάς πρό αυτού έφημερίδας, άς ακριβοπληρώσει, την στήλην, ήτις τόν ενδιαφέρει, σπανιώτατα δε άναγινώσκει άλλο τι πλην τό περι γενικής πολιτικής και τό άναγόμενον προς τόν κλάδον της έργασίας του. Αλλ' ύπάρχουν στήλαι ειδικαί ενδιαφέρονσαι τόν έκατομμυριούχον τραπέζιτην, ως ύπάρχουν τοιαύται διά τό παιδίον του σχολείου, την οικοδέσποιαν, την νέαν κόρην, τόν μάγειρον, την τροφόν και τόν άμαξηλάτην της οικίας.

Δι' εκάστον είδος ύπάρχει συντάκτης, άσχολούμενος αποκλειστικώς εις την συλλογήν των σχετικών ειδήσεων, εις τάς συνεντεύξεις και τάς ειδικάς του κλάδου του μελέτας, εις την αντιγραφην των εικώνων και των σχεδιαγραφημάτων, εξ ών βρίθουσιν αί άμερικανικαί έφημερίδες. Διά την πολιτικήν, ή όποία έν Αμερικη είναι επίσης ακανθώδης και πολύπλοκος, όσον και παρ' ήμιν, ή δημοσιογραφία είναι μεγάλη, άπεριόριστος δύναμις. Η μόνη διαφορά είναι, ότι δεν διευθύνει την κοινήν γνώμην, αλλά μάλλον ακολουθεί και συντρέχει αυτήν. Ο δημοσιογράφος εκει θεωρεί βρϋν και δυσβάττακτον φορτίον την πολιτικήν ευθύνην και δεν θέλει να αναλάβη αυτήν μόνος. Έμπιστεύεται εις την κοινήν γνώμην, ήτις σπανίως πλανάται, και ταύτην ρυθμίζει και κανονίζει αναλόγως των περιστάσεων.

Τοιαύτη κατανάλωσις έφημερίδων γίνεται, ώστε διά τόν ξένον τόν άγνωσύντα, ότι μόνον τάς πρωινάς ώρας εύρίσκει έφημερίδας της πρωίας, ή βραδυτέρον προμήθεια αυτών άποθαίνει καθ' ύπερβολήν δυσχερής και δαπανηρά.

Τās σχέσεις μου αυτάς άντήλλατσον μετὰ της φιλοξενούσης με κυρίας, και κατεχομένη πάντοτε υπό των οικονομολογικών ένδοισμών της ήμέρας, παρεπονούμην διά τάς δαπάνας, εις άς ύπεβλήθη κατά την διάρκειαν των ήμερών του Συνεδρίου. Δέκα νέντε δολάρια δι' άγοράν έφημερίδων όκτώ ήμερών! Αλλ' είναι άπίστευτον, τή έλεγον. Και διατί δεν τάς ήγοράζετε έγκαίρως τάς έφημερίδας σας; με ήρώτα φλεγματικώς ή φίλη μου κ. Coonley.

Διότι έμάνθηον άργά, ότι είχαν γράψει περι έμου.

Και δεν νομίζετε, ότι ή φήμη, ήν άπεκτήτατε εις Αμερικην αξίζει πολύ, πολύ περισσότερο από δέκα πέντε δολάρια;

Η κ. Coonley είχε δίκαιον. Εκεί μία άγνωστος δημοσιογράφος ή έπιστήμων, ίνα γείνη γνωστή δεν έχει ανάγκην ή της πραγματικής της αξίας και των χρημάτων, άτινα θα δαπανήση προς άπόκτησιν των έφημερίδων και των περιοδικών, άτινα άκριροϋσι στήλας όλας εις τιμήν της.

Εδω μία γνωστή όφείλει να ακριβοπληρώση όλίγας γραμμάς της, ή να ίδη αυτάς τιθεμένας μετὰ τάς περι ληστών και κακούργημάτων ειδήσεις.

Τό βέβαιον είναι, ότι ή άμερικανική δημοσιογραφία όφείλει πολλά εις τάς γραφούσας κυρίας, αΐτινες θεωρούνται οι καλλιτεροι και ευσυνειδητότεροι συντάκται και ρεπορτερ και πληρόνται πάντοτε πολύ ακριβώτερα των συναδέλφων των άνδρών. Τα πρώτα έν τη δημοσιογραφία του Σικάγου κατέχει γυνή, ή κ. Sullivan. ήτις πληρώνεται τετρανόσια δολάρια την έβδομάδα.

Εάν αί Αθηναι ήσαν Σικάγον και έγω εύρισκόμην εις την ήσιν της, δεν θα κατειχόμην βεβαίως υπό των μεγαγχολικών σκέψεων, εις άς με ένέβαλλε κατά τάς τελευταίας ήμέρας της εις Αμερικην διαμονής μου, ή άπελπιστική έλαφρότης του βαλαντίου μου. Αί εκ του ταξειδίου αυτού έντυπώσεις μου θα ήσαν πολύ ζωηρότεροι και αντί βραδέως και τμηματικώς να εκτυλίσσονται πρό των όμμάτων των άναγνωστριών μου, θα έστόλιζον από πολλού χρυσούν βιβλίον, και θα με άπασχόλουν μόνον ως χρυσούν όνειρον ώραιας και άποπτάσης ήδη χρυσής της ζωής μου σελίδος.

Η ΚΑΤΑ ΣΙΣ ΤΩΝ ΠΤΕΡΩΝ

Μεγάλη συκίνησις παρατηρείται από τινος ανά τούς κύκλους των συρμοθετών του γυναικείου καλλωπισμού. Τα πτερά καταργούνται. Οι πιλόοι μας δεν θα μάς μεταβάλλουν πλέον εις παρά φύσιν πτερωτά όντα, συρόμενα πεζότατα επί της γής και κα-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Μεθυσκουσα εκ της ευτυχίας, πεπεισμένη, τεταραγμένη, κατεχομένη υπό σπασμώδους άράτου, αισθανόμενη τα μητρικά αυτης σπλάγγνα φρίσσοντα μέτρα των μυχαιοτάτων του άτόμου της, ή Παυλίνα έκλεισε τούς όφθαλμούς.

Κίνησις έν τω θαλαμίσκω ήνάγκασε αυτήν να τούς άνοίξη πάλιν. Ητο ή Φράγκα, ήτις έπροχώρει κρατούσα αυτόν από της χειρός.

— Όχι, έλεγε συγχρόνως, δεν με συνώδευσεν ή Συβίλη, άλλ' ή νονά μου, ή αγαπητή μου νονά! Δεν την γνωρίζεις ακόμη, Ροβέρτε, αλλά την έβεβαίωσα, ότι αγαπώ έγώ, τό αγαπής και έσύ. Απατώμαι;

— Ω! βεβαίως, όχι Φράγκα μου.

Και αυτή καταδέχεται και έρχεται έδω να με έπισκεφθ ή εν τόν οίκον τουτο της άτιμίας!

— Ω κυρία, έξηκολούθησε τείνων αυτομάτως συνημμένας τάς δύο αυτού χειρας προς την Παυλίαν, έστει εύλογημένη! Ητο έτοιμος να γονυπετήση ένώπιόν της.

Η Φράγκα έμάντευσε την κίνησιν του Ροβέρτου και έπρόλαβεν αυτήν.

— Τό νονά μου, ειπεν, σύ ή αλήθης μου μήτηρ, μέγρις ού μοι άποδοθή ή άλλη, σέ καθικετεύω, φίλησε τόν μηνηστρά μου, τό φίλημά σου θα του φέρη εύτυχίαν.

Και ήθυσθη να δώση τό φίλημα τουτο, τό τοσοϋτον άνόμοιον προς έκείνο που εκαιε τα χείλη της, ούχ ήτον μόλην την ψυχρότητα, ήν προσεπάθησε να ήσση έν αυτώ, τό φίλημα τουτο υπήρξε τοσοϋτω παρατεταμένον, τοσοϋτω

τατριόνοντα τόν καιρόν των εις έπουσιώδη και μικρά πρόγματα.

Χάριν ήμων δεν θα φρονεύονται πλέον χιλιάδες έναερίων αιδών, δεν θα άπορφανούνται τά δάση και οι λιμνώνας από τούς θελατικους συνοικιστάς των και ή φύσις δεν θα πενήη τούς καλλιτέρους ύμνωδους των θελήτρων της.

Η Γαλλία και ή Αγγλία αί δύο κυριώταται έστιαί του συμμοϋ φαίνονται προχωρούσαι εις τόν κατά των πτερών και κατά της σκληράς των πτηνών κατατροφής πόλεμον. Και ή φιλήνθρωπος αυτή πρωτοβουλία όφείλεται εις γυναίκας.

Η σύζυγος του προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας ή κ. Καζιμίρ Περιέ και διάφοροι έν Αγγλία προστατευτικοί ύπερ των ζώων έταιρείαι κυριών εξανέστησαν πρώται κατά του θηριώδους, του σκληρού, του έπιζημίου και καταστρεπτικού διά την γεωργίαν και διά τό βαλάντιά μας συμμοϋ. Και τό παράδειγμα αυτών θα έχη βεβαίως μιμητριας τάς άπανταχού του κόσμου ευαισθήτους και λογικάς γυναίκας.

Πρώτος και παρ' ήμιν ύψωσε φωνήν ύπερ του σωστικού μέτρου, ό τοσακίς των άδικουμένων πτηνών την ύπεράσπισιν αναλαβών, γνωστός διά τάς όρνιθολογικάς μελέτας του κ. Κ. Μαρουδής. Δι' ώραιου άρθρου του δημοσιευθέντος εις την «Έφημερίδα των Συζητήσεων» επικαλείται τά ευαίσθητα αισθήματα των Έλληνιδων, αΐτινες ως συμβουλεύει και ως πρέπει, έλπίζομεν, ότι θα ακολουθήσουν τό παράδειγμα των έν Γαλλία και Αγγλία όμορφύλων.

Βεβαίως θα ήτο ευχάριστον, εάν και παρ' ήμιν καθηρτίζετο επιτροπή κυριών, ήτις ήθελεν έργασθ ή προς καταπολέμησιν συμμοϋ τόσον άσκόπου και έπιζημίου, και ήτις θα έτάσσετο παρά τό πλευρόν τόσων εξόχων έν Ευρώπη γυναικών ύπερ ευγενούς ιδέας άγωνιζομένων.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Κατάς τάς εξ Έτοκομάας ειδήσεις αί γυναίκες έν Ιαπωνία κατά τόν μεταξυ Ιαπόνων και Κινέζων πόλεμον, άνεδείχθηχησαν εφάμιλλοι των ήρωικωτέρων έν Ευρώπη όμοφύλων των.

θερόν, τοσοϋτω μύχιον, ώστε ό Ροβέρτος ήσθάνθη την άπήχησιν αυτού έν μέση καρδιά.

— Ω! κυρία! έψέλισε, παραδόξως τεταραγμένος... Κυρία... πόσον είσθε λοιπόν κα'ή!

— Όχι, δεν είναι άρκετόν τουτο. — Ο Ροβέρτος άπεκρίθη πάραυτα ή Φράγκα, θα σέ άποκλήη, όπως και έγω του λοιπού... Με τό γλυκύ έκείνο και τοσοϋτον προσαιές όνομα τό όποιον δεν έξήλη πλέον από τά χείλη μου από ένδεκα τόρα έτών, και τό όποιον έκείνος ούδέποτε έπρόφερον επί ζωής του.

Είτα στρεφόμενη προς τόν μηνηστρά της πελιδόν και εξητημένον εκ της συκίνησεως.

Ροβέρτε, έξηκολούθησε, με ήκουσε άλλοτε να όμιλώ περι της νονάς μου. Αλλ' ήτο ή αγάπη δι' της περιέβαλλε την παιδικήν μου ήλικίαν. Ο,τι έκαμεν αυτή ύπερ έμου άλλοτε... δεν είναι τίποτε άπέναντι του ό,τι έυρον έν τη καρδιά της, από της τελευταίας συμφοράς ήτις μάς εύρον!

Είλες συλληφθ ή, και κατηγορείσο επί έγκλήματι μασκαφ.

Η Τερέζα παράρρων, ως εκ της παραφροσύνης της ταύτης, σ' έξελάμβανε δι' άλλον και κατηγορεί σε ως ένοχον. Δια να σωθής έπρεπε ν' άποδοθή τό λογικόν εις την δυστυχ ή μου αδελφήν... Ω; προς τουτο τα πάντα άπέτυχον.

Εν μόνον μέσον ύπελείπετο είστί.

Ν' άντιμετώπιση αυτή τόν Ανδρέαν, τόν όποιον αγαπώ, όπως αγαπώ έγω σέ... Αλλ' ό Ανδρέας ήτο εις τάς στρατιάς της γής εις ώραν άγνωστον... Προτού καν ειδοποιηθ ή, σ' άδυνατόν να κατεδικάσεσ άμετακλήτως. Και ή Τερέζα, ής έσοδοϋντο την θεράπειαν, δεν διετέλει καν άσφαλής εις τό μέγαρον δε Ροσεδέλ. Ηδη μάλιστα έγένετο δευτέρα άπόπειρα φόνου κατ' αυτής.

— Ανίσχυρος και άηλιτισμένη θ' άπέβηθησον, εάν δεν ύπήρχεν ή κυρία Γρακώδσεν.

Αυτή έπεψε πλοτον και ανθρώπους της έμπιστοσύνης της προς αναζήτησιν του Ανδρού, ίνα ούτος έλθη τό ταχύτερον. Μοι έδωσε τα μέσα να άρπασω την Τερέζαν και να προσυλαξω ούτω αυτήν από των έπαπειλούστων αυτην κινδύνων, ειτα να όδηγήσω αυτήν εις ασφαλές μέρος.

Μετὰ τουτο, και μετὰ την έπιστροφήν εκ του ταξειδίου, τό όποιον έδέησε να

Οὕτω αἱ τῆς ἀριστοκρατίας κυρίαὶ ἐγκατέλιπον τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὴν εὐμάρειάν των, ἵνα παρακολουθήσουν τὸν στρατὸν ὡς νοσοκόμοι, πολλαὶ δ' ἐξ αὐτῶν περιεβλήθησαν τὸ ζῆφος καὶ κατῆλθον εἰς τὸν ἀγῶνα.

Ἡ σχολὴ τῶν γυναικῶν νοσοκόμων τοῦ Τόκιο ἀπέσειλεν εἰς Σεὐλλ ἑκατοντάδας ὄλας πτυχιούχων καὶ ἐπιστημονικῶς μορφωμένων μαθητριῶν τῆς.

Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ἰαπωνίας διατελεῖ εἰς σχέσεις μετὰ πατρῶν τῶν βασιλισσῶν καὶ αὐτοκρατειρῶν τῆς Εὐρώπης. Ἄλλ' αἱ σχέσεις τῆς αὐτῆς εἶναι ἰδίᾳ στενόταται μετὰ τῆς αὐτοκρατειρας Φρειδερίκου τῆς Γερμανίας.

Πάντοτε πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπευθύνεται ὅσῳ θέλει νὰ ζητήσῃ γνώμην ἢ συμβουλὴν καὶ παρ' αὐτῆς ἔλαβε τὸν βαρῶνον Φὸν δὲ Μόλ, κεραιμείναντα δύο ἔτη ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ αὐλῇ, ὅταν ἡ Ἰαπωνία αὐτοκράτειρα ἠθέλησε νὰ εἰσαγάγῃ τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐθιμοτυπίαν εἰς τὴν αὐλήν τῆς.

Ὀνομάζεται Χαρὺ καὶ ἔχει τὰ πλεῖστα τῶν παρασῆμων, ἀτινα ἐν Εὐρώπῃ ἀπονέμονται εἰς γυναῖκας. Ἰδρυσε δὲ καὶ ἡ ἴδια ἱπποτικὸν τάγμα, ἀπονεύμασα οὕτω παράσημα εἰς πολλὰς ἐξεχούσας ἐν Εὐρώπῃ γυναικείας προσωπικότητας.

Ὁ Μικᾶδος τῆς Ἰαπωνίας υπέγραψε κατ' αὐτὰς διατάγματα, δι' οὗ ἐπιτρέπεται εἰς τὰς Ἰαπωνίδας νὰ μένουν ἄγαμοί, ἐὰν τοιαύτη εἶναι ἡ ἐπιθυμία των.

Μέχρι τοῦδε ὅταν αὐταὶ ἔφθαναν εἰς ὠριμὴν ἡλικίαν ἢ κυβέρνησις ἐν τῇ πατρικῇ αὐτῆς μερίμνῃ τὰς ἐπρομήθευε σύζυγον αὐτεπαγγέλτως.

BIBLIA

Προσευχητάριον. Ὑπὸ τὸν ταπεινὸν τίτλον τοῦ Προσευχηταρίου ἐξεδόθη παρὰ τοῦ διαπρεποῦς θεολόγου τῆς πόλεώς μας κ. Ι. Μοσχάκη βιβλιάριον περιλαμβάνον ὄλας τὰς προσευχάς, τὰ ρητὰ, τὰ τροπάρια καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα μετὰ τῶν ἐρμηνειῶν αὐτῶν.

Τὸ βιβλιάριον τοῦτο ὄχι μόνον διὰ τὰ σχολεῖα εἶναι προδήλως καταλλήλοτατον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀναγνωστικὸν διὰ τὰ κατ' οἶκον ἐκπαιδευόμενα παιδιὰ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ. Τιμᾶται λεπτ. 40.

Ἀναγνωσματάριον ἐκ τοῦ Ἡροδότου. Παρὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει καθηγητοῦ κ. Ι. Βαλαβάνη ἐξεδόθη ἀναγνωσματάριον κατὰ μετὰφρασιν ἐκ τοῦ Ἡροδότου, βραβευθὲν εἰς τὸν Καραπάνειον διαγωνισμόν τοῦ 1894. Παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἐξεδόθη καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀπάν-

νὰ κάμω, διὰ νὰ συνοδεύσω τὴν ἀδελφὴν μου. μετὰπαρὰ παρ' αὐτῆς ὅπου μετὰ περιποιεῖται ὡς κόρην ἰδίαν ἀγαπῶσά με, διδοσά μοι ἐλπίδας...

— Ἐλα Ροβέρτε, κάμε ὅπως ἐγώ. Περὶ ὀλίγου ἠθέλησες νὰ γονυπετήσῃς πρὸ τῆς κυρίας Γρακῶσεν, τὸ εἶδα καὶ σὲ ἐμπόδισα. Ἀλλὰ τώρα, ἀγαπητέ μου, θὰ γονυπετήσῃς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, ὅπως ἐγὼ πλησίον σου. Ἐκεῖ τώρα εἶσαι καλὰ. Τώρα Ροβέρτε εἰπέ τὰς ἰδίας λέξεις πρὸς τὴν μάμᾶ, ἀγαπητὴ μάμᾶ, σὲ λατρεύομεν ὁμοῦ καὶ οἱ δύο!

Ἡ Φράγκα ἔθεσεν ὄλην τὴν τὴν καρδίαν εἰς τὰς λέξεις ταύτας.

ἠθέλησεν ἵνα ὁ Ροβέρτος δώσῃ εἰς τὴν Παυλίαν τὸ γλυκὺ τοῦτο ὄνομα, εἰς τὴν ἐγένεσκε καλῶς, ἐν τῇ λεπτότητι τῶν αἰσθημάτων τῆς, πόσον ἐδίψα ἢ ἄτυχῆς γυνὴ ν' ἀκούσῃ αὐτὸ ἐξερχόμενον ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ νεανίου.

Καὶ ἵνα ἐκφέρῃ ὁ Ροβέρτος τὴν γλυκαίαν ταύτην λέξιν, χωρὶς νὰ ἐγερθῶσι παρ' αὐτῶν ὑπόνοιαι καὶ ἀνησυχίαι, ἡ ἀγαθωτάτη κόρη οὐδὲν ἐπενόησε καλλιτέρον ἢ νὰ φανῇ, ὅτι ὁ μνηστὴρ τῆς προσέφρων αὐτὴν συνεμερίζετο τὰ ἴδια αὐτῆς αἰσθήματα.

Ἄλλ' εἶτε διότι ἡ σκηνὴ αὕτη, μετὰ πάσας τὰς βασάνους τῆς φυλακιστέως του, τῶν ἀνακρίσεων, ἄς ὑπέστη, τῶν κατ' αὐτοῦ κατηγοριῶν, ἦτο ὑπὲρ τὸ μέτρον σπαρτακτικὴ, εἶτε διότι ἡ ἰδέα τῆς ἀγάπης ἦν ἡ κυρία Γρακῶσεν εἶδεψε πρὸς τὴν Φράγκαν, τὸν συνεκίνησε βαθύτατα, εἶτε καὶ δι' ἄλλον τινὰ λόγον ὃν ἔθεν ἡδύνατο οὐτε ὁ ἴδιος νὰ ἐξηγήσῃ, ὁ Ροβέρτος διδων τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς μητρος εἰς τὴν Παυλίαν, ἠσθάνθη ἀνεξήγητον τρυφερωτάτην συγκίνησιν νὰ τον καταλαμῶν.

Τὴν ὑπερόχως γλυκὺ, τρυφερόν καὶ ἀκαταμάχητον εἰσέδωκεν ἐν αὐτῷ, τὸν ὅσοι πρὸς τὴν βαρῶνιδαν, νικῶν τὴν φυσικὴν αὐτοῦ δειλίαν, ὀπλιζον αὐτὸν διὰ τῆς ἀκατανίκητου ἀνάγκης νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν λέξιν ταύτην, τὴν γλυκυτάτην πασῶν, ἣν οὐδέποτε εἶπε.

Ἡ κυρία Γρακῶσεν δὲν ἐκρατήθη πλέον.

Ἐνηγκαλίσθη ἀμφοτέροις, τοὺς ἀνεσῆκωσε, τοὺς ἔθλιψεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ περιπτώξει, καλύπτουσα αὐτοὺς διὰ φιλημάτων, ἐπακαλυμῶσα :

— Παιδιά μου! Ἀγαπητά μου παιδιά! Ἄ! πόσον εἶμαι εὐτυχής.

Ἄλλ' εἶδεψε νὰ τὴν ὑποεαστάσουν ἀμφοτέροι, ἔλιποθύμει.

θισμα Ἑλληνικῶν Γραμμάτων τὰ τρία πρῶτα βιβλία τῆς Ξενοφῶντος Κύρου Ἀναβάσεως καὶ ἡ πρὸς Δημόνικον παραίνεσις. Ἀμφοτέρα καταλλήλοτατα διὰ σχολεῖα.

Ἐπιτάγησος. Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις φύλλον ἑβδομαδιαῖον πολιτικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ Ἐπιτάγησος. Εἰς τὴν νέαν συνάδελφον εὐχόμεθα πᾶσαν προκοπὴν καὶ πρόοδον.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ. Ἡ εὐεργετικὴ τῆς δος Νικολαΐδου, νέας ἡθοιοῦ, χαριστάτης, κομψῆς, εὐειδοῦς συνήθροισε πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν.

Ἡρωὶς εἰς ὄλας τὰς κωμωδίας καὶ πρωταγωνίστρια ἦτο αὐτὴ ἡ εὐεργετούμενη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἀποδώσασα τοὺς χαρακτήρας, οὓς ὑπεδύθη. Ἄνθη καὶ χειροκροτήματα τῇ ἐδαψιλεύθησαν ἐν ἀφθονίᾳ παρὰ τοῦ κοινού, τὸ ὅποιον εἰς τινὰ ἄσματα δις καὶ τρις ἀνεκάλεσεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Ὁ θίασος «Πρόδοος» ἐξακολουθεῖ ἐπαναλαμβάνων ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν τὸ «Ἄγιο ἀπ' ὄλα». Προετοιμάζει δὲ νέαν κωμωδίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Παρθεναγωγεῖον».

ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΕΟΧΑ. Ὁ Παντόπουλος εὐεργετούμενος μετὰ ἡρωϊδα καὶ πρωταγωνίστρια τῆς ἐσπέρας τὴν μικρὰν θυγατέρα του Ἀρτέμιδα. Οἱ δύο μονόλογοι οἱ ἀπαγγελθέντες ὑπ' αὐτῆς ἐκίνησαν τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν τοῦ κοινού. Καὶ ὁ Ἑλληνικὸς καὶ ὁ Γαλλικὸς ἀπηγγέθησαν μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ χάριτος, ἡ προφορὰ μάλιστα καὶ ὁ ὀρθὸς τονισμὸς τοῦ γαλλικοῦ μονολόγου, ἀπέσπασαν ἀθρόα τὰ χειροκροτήματα. Τὸ κοινὸν συνέχαιρε τὴν διευθύντριαν τοῦ ἀξιολύγου τῆς πόλεώς μας ἰδιοσυντηρήτου Παρθεναγωγείου κ. Μαρίαν Βελλῆ, τὴν ἐντὸς δύο ἐτῶν τόσον ἐπιτυχῶς καταρτίσασαν εἰς τε τὴν Ἑλληνικὴν καὶ γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ ἀπαγγελίαν τὴν μικρὰν Ἀρτέμιδα, τὴν προσιωζομένην μέγα μέλλον ἐν τῇ δραματικῇ τέχνῃ.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πιλάφι Ἀτζέμ τουρκικόν. Κόπτετε δύο ἢ τρία κομπούλια εἰς κομμάτια, τὰ κοκκινίζετε μετὰ βούτυρον, χρομμυδάκια, ἐν φύλλον δάφνην, ὀλίγον θυμάρι, ἀλατοπίπερον. προσθέτουσα εἰς τὸ τέλος βαμνηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τομάτες εἰς κομμάτια. Ὅταν κοκκινίσῃ καλὰ καὶ εἶναι μισοψημένον προσθέτετε 100 δρ. ρύζι Καρολίνας, καλοπλυμένον καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ σιγοβράσῃ μετὰ τὴν σάλτσαν τῶν πουλιῶν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον βρέγεται τὸ πιλάφι σας, ὥστε νὰ τὸ σκεπάσετε μετὰ δυνατὸν κρεατόζουμον χωρὶς τομάταν καὶ ἀφήσατέ το μετὰ οὐ ροφήσῃ τὸν ζυμὸν ὄλον. Βγάλετε χωριστὰ τὰ πουλιά σας, σερβίρετε τὸ πιλάφι πυργωτὸν καὶ θέσατε ὡς κορυφὴν τὰ πουλιά ὠραία τοποθετημένα.

(Ἐκ τῆς «Οἰκιακῆς Ἐφημερίδος».)

Τέλος συνῆλθε, καὶ μετὰ τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν τῆς ἡ Φράγκα ἐξ ἐνὸς μέρους, ὁ Ροβέρτος ἐκ τοῦ ἄλλου, καθήμενοι ἀμφοτέροι πλησιέστατα εἰς τὴν βαρῶνιν συνωμίλουν.

Ἐδέησε τέλος ν' ἀποχωρισθῶσι.

Μακραὶ ὦραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς εισόδου τῆς βαρῶνης εἰς τὴν θλιβεράν φυλακὴν.

ἠσπάζθησαν αὐτὸν ὅσον ἡδυνήθησαν πλείτερον ἀμφοτέροι, καὶ τὸν ἀφῆκαν μετὰ τὴν ψυχὴν ὀλοχαρῆ ὡς οὐδέποτε ἔσχεν αὐτὴν ἐμπλεων θάρρους, πίστεως καὶ ἐλπίδος.

* *

Ἐν τῷ ὄχηματι ἡ Παυλίνα Γρακῶσεν ἔθλιβεν ὡς παράφρων τὴν Φράγκαν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

— Ἄ! κόρη μου, κόρη μου λατρευτῆ, ἐπανελάμδανεν ἔκφρων, σὺ μοι ἀπέδωκας τὸν υἱόν μου!

Σὺ μοι ἔδωσες τὴν πρώτην χαρὰν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀλιδιέρου.

Πῶς θὰ δυνηθῶ ποτε νὰ σ' εὐχαριστήσω;

— Ἐχουσα περισσοτέραν γενναιοῦτητα, μα μὰ ἄ, διότι τὸ ἔργον δὲν ἐτελείωσε, καὶ πρέπει νὰ συλλογισθῆς μετὰ ποῖαν φοβερὰν ἔχθραν ἔχομεν νὰ κάμωμεν.

Ἡ Παυλίνα ἔσχεν ἀπερίγραπτον κίνημα ἐμπιστοσύνης.

— Τώρα ποῦ ἔγεινα πάλιν μητέρα, εἶπε, τώρα ποῦ ἠξέσρω ποῦ εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Ὀλιδιέρου, καμμίαν δύναμις δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ μοῦ τὸν ἀρπάσῃ πάλιν!

Τὸ ἐπιλοιοπον τῆς ἡμέρας παρήλθε διὰ τὰς δύο γυναῖκας ἐν καταστάσει τελείας ἐλπίδος καὶ εὐτυχίας.

Τὴν ἐσπέραν, κατὰ τὴν προεχωρηκυῖαν, ὦραν καθ' ἣν συνήθως ὁ κ. Ζερβαὶ παρουσιάζετο παρὰ τῇ κομῆσῃ ἔφθασε πράγματι.

— Καλὰ εἰδήσεις! . . . εἶπεν ἀπὸ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Φράγκας ἔλαμψαν ὡς κυναὶ πυγολαμπίδες.

Ἡ Παυλίνα ἀνέκραξε:

(ἀκολουθεῖ)